

Arrest

nr. 169 121 van 6 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X, handelend in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen:
X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen Maximilian POGREBNYAK en Michael POGREBNYAK, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 2 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 april 2016.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De moeder van verzoekers heeft in naam van verzoekers een asielaanvraag ingediend.

In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekers hun ouders werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. De tweede asielaanvraag van verzoekers hun ouders werd bij 's Raads arrest nrs. 85.785 en 85. 786 van 9 augustus 2012 geweigerd omdat de problemen en incidenten omwille van de etnische origine van hun vader onvoldoende zwaarwichtig waren om te kunnen spreken van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast maakte hij een incident met fysieke geweldpleging niet aannemelijk. Het cassatieberoep hiertegen werd verworpen door de Raad van State. Hun moeder diende een derde asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal.

Uit de verklaringen afgelegd door verzoekers hun moeder blijkt dat verzoekers hun asielaanvraag baseren op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door hun moeder.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. In de beslissingen wordt o.a. vastgesteld dat de gebeurtenissen die geen verband houden met de vorige asielaanvraag van verzoekers hun moeder niet overtuigen en de actuele veiligheidssituatie in de regio Zakarpatska en de stad Odessa op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als een uitzonderlijke situatie die de toekenning van de subsidiaire bescherming zou wettigen op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Ze ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad merkt op dat verzoekers niet weerleggen dat ze zich voor wat betreft hun asielmotieven baseren op het relaas van hun moeder. Bijgevolg kon de commissaris-generaal op goede gronden besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekers en is deze afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing, genomen ten aanzien van hun moeder (RvS 2 mei 2005, nr. 144.038; RvS 28 februari 2002, nr. 104.134).

Verzoekers halen aan dat met deze aan eerste verzoeker eigen omstandigheden, zijn medische problemen, geen de minste rekening is gehouden in de bestreden beslissingen. De Raad wenst te benadrukken dat voor de beoordeling van medische problemen een aanvraag moet worden ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoeren dat ze een dergelijk risico lopen, moeten hun beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in hun land van herkomst, volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

In zoverre verzoekers beweren dat de bestreden beslissingen geen (concrete) motivering zou bevatten omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat feitelijke grondslag mist. Uit de beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven (deels) gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Oekraïne betwisten en verwijzen naar een analyse-rapport betreffende de toestand in Oekraïne (stuk 3) en foto's inzake de oorlogstoestand in Oekraïne (stuk 4) om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Oekraïne niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze stukken geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de regio Zakarpatska en de stad Odessa een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de situatie in de regio Zakarpatska en de stad Odessa actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers slagen er niet in de informatie van verweerder in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

De reisadviezen (stuk 5 en 6) zijn bestemd voor reislustige Belgen en Nederlanders en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielaanvraag, te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Oekraïne.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 april 2016, voeren verzoekende partijen aan dat ze vier nieuwe stukken hebben ingediend die niet zorgvuldig genoeg werden onderzocht. Zij wijzen verder op de preciaire veiligheidssituatie en de mogelijkheid dat er een acute burgeroorlog uitbreekt.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en de in de beschikking van 11 april 2016 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich louter tot het opwerpen van kritiek, zonder evenwel concrete argumenten bij te brengen die deze kritiek staven en die de bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten. Ook het louter wijzen op de preciaire veiligheidssituatie in haar land van herkomst, acht de Raad geen dienstig verweer en vermag in geen geval de objectieve informatie vervat in het administratief dossier in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen, met name dat de situatie in Zakarpatska en de stad Odessa actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, onjuist zijn.

Waar verzoekende partijen wijzen op de mogelijkheid dat er een acute burgeroorlog uitbreekt, beperken ze zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Zakarpatska en de stad Odessa te weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Oekraïne.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS